

Arrest

nr. 206 875 van 17 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 december 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 maart 2016 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 2 december 2016 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard, ter kennis gebracht aan verzoeker op 23 december 2016.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mevrouw de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.03.2016 werd ingediend door :

H., A. (R.R. :)

nationaliteit: Niger

geboren te Niamey op (...)1980

adres: (...) Sint-Jans-Molenbeek

ook gekend als: A. Bo., geboren op (...)1983 in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf» de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 16.05.2014 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 10.09.2014 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk twee jaar en vijf maanden voor de eerste en net geen drie maanden voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2011 te verblijven. Echter, betrokkene was er steeds van de hoogte dat het om een precair verblijf ging in het kader van zijn asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Bovendien heeft hij zich sinds het afsluiten van zijn asielprocedure op 10.09.2014 bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 20.05.2014 en op 08.10.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die Van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene beroept zich verder nog op het feit dat een procedure vanuit Niger meerdere maanden in beslag zou nemen en dat hierdoor zijn integratieproces onnodig verstoord zou worden en zijn opleiding onderbroken wat zijn eventuele toekomst in België zou hypothekeren. We stellen echter vast dat het hier gaat om loutere beweringen die niet worden gestaafd door enige vorm van bewijs. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is voor aanvragen ingediend in Niger is niet buitengewoon én geldt bovendien voor alle onderdanen van Niger. Betrokkene kan zich hierop dan ook niet beroepen als buitengewone omstandigheid. Wat betreft de verstoring van zijn integratieproces en de onderbreking

van zijn opleiding stellen we vast dat betrokkene hiervoor geen enkel bewijs voorlegt. Betrokkene toont bovendien niet aan dat hij nog steeds een opleiding volgt. Het gaat hier dus louter om de persoonlijke mening van betrokkene, wat niet voldoende is om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. volledigshalve merken we op dat het hier om een tijdelijke terugkeer gaat wat geen ernstig of onherstelbaar nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds goed gedragen heeft, nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of de nationale veiligheid pleegde en nooit in aanraking is gekomen met het gerecht betreft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat hij perfect ingeburgerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat uit verschillende getuigenissen zou blijken dat zijn inburgering tot nu toe perfect verlopen is, dat hij zich uitstekend zou kunnen uitdrukken in het Frans, dat hij een goede staatsburger zou kunnen worden, dat hij een zeer belezen man zou zijn, dat hij verschillende opleidingen gevolgd zou hebben en deze met glans beëindigd zou hebben, dat hij alle mogelijke kansen gegrepen zou hebben om zich aan te passen en te integreren in onze samenleving, dat hij een aanwinst zou zijn voor de Belgische staat, dat hij hier een beroepsloopbaan wenst op te zetten, dat hij graag iets terug zou willen doen voor de Belgische maatschappij, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij in zijn eigen onderhoud zou wensen te voorzien, dat hij hier een enorme vriendenkring zou hebben opgebouwd, en dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt, evenals een aanwezigheidsattest voor de opleiding 'plafonnage', een deelname attest voor de cursus 'orientation socio-professionnelle' en zijn Belgisch rijbewijs) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 2 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker dient een afzonderlijk beroep in tegen dit bevel, gekend onder het rolnummer 200 918.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"II: IN RECHTE

II.1. Enig Middel:

Schending artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Schending van de materiële motiveringsplicht

Schending van het redelijkheidsbeginsel

II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

II.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

II.1.3. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven." Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem. 1997, nr.4, p.385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht dienen te zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

II.1.4. In casu heeft verzoekende partij aangegeven dat er weldegelijk buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om haar aanvraag vanuit België in te dienen. Immers, verzoekende partij bevindt zich sinds 28 december 2011 ononderbroken in België.

Als de verzoekende partij verplicht wordt terug te keren naar Niger om een aanvraag ex artikel 9 bis in te dienen, wordt haar integratieproces onnodig verstoord en haar opleiding onderbroken, wat uiteraard haar eventuele toekomst in België hypothekeert.

Daarbij loopt de verzoekende partij bij een terugkeer naar Niger het risico op een vernederende en onmenselijke behandeling conform artikel 3 EVRM. De verzoekende partij is immers gevlucht omwille van een vrees ten aanzien van de Nigerese autoriteiten. Zij heeft haar Touaregburen namelijk betrap op wapensmokkel en vormt aldus een kwalijke getuige.

Verzoekende partij diende de aanvraag ex artikel 9bis van het Vreemdelingenwet in op basis van haar langdurig verblijf en perfecte integratie in België.

Zij heeft geen banden meer met Niger en kan er absoluut niet terug keren uit vrees voor onmenselijke en vernederende behandeling.

De taalkennis, de werkwilgheid, duurzame banden die verzoekende partij met Belgische onderdanen heeft opgebouwd zijn allen elementen, die het vermoeden van integratie enkel maar verstreken en bevestigen.

Een gedwongen terugkeer naar Niger zou niet enkel een ernstige aantasting van de levenskwaliteit van de verzoekende partij inhouden, maar zou dus bijgevolg ook een schending van artikel 3 EVRM inhouden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat personen worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Verwerende partij repliceert dat verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond.

II.1.5. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoekende partij meent dat zij in casu wel degelijk heeft aangetoond dat het voor haar bijzonder moeilijk is om haar aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen omwille van haar sociale verankering in België en omwille van haar vrees onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling in haar land van herkomst.

Zij heeft dit ook uitvoerig aangetoond in haar aanvraag tot humanitaire regularisatie:

“(…) Verzoekende partij is in België sinds 28 december 2011 en hij is ondertussen al perfect ingeburgerd in de Belgische samenleving.

Uit verschillende getuigenissen blijkt dat de inburgering van de verzoekende partij tot nu toe perfect is verlopen.

De huidige aanvraag tot regularisatie van de verzoekende partij is dan ook gesteund op volgende gronden:

Qua integratie van de verzoekende partij zelf bestaan er tal van bewijzen.

Hij legt allereerst een aanbevelingsbrief voor van de heer B. B. L. (stuk 3). Hierbij verklaart de heer B. B. dat hij de verzoekende partij al 8 maanden kent. Ze hebben elkaar in Brussel ontmoet, waar de heer B. regelmatig werkte. Hij verklaart dat de verzoekende partij een zeer vriendelijke en kalme persoon is, die goed geïntegreerd is in de Belgische maatschappij. Daarbij kan hij zich uitstekend uitdrukken in het Frans. Hij ondersteunt zijn regularisatie aanvraag opdat hij een goede staatsburger zou kunnen worden, zich zou kunnen vormen en werken in België.

Andere mensen die de verzoekende partij ook volledig steunen zijn de heer A. Y. S. (stuk 4), mevrouw H. S. K. (stuk 5), mevrouw C. N. M. (stuk 6) en de heer O. H. (stuk 7). Een kopie van de identiteitskaarten van deze personen is als bijlage bij dit verzoekschrift gevoegd.

Ook is de verzoekende partij een zeer belezen man. Zo verklaart de heer D. K., de eigenaar van de boekhandel ‘Orient et vous’, dat de verzoekende partij sinds enkele jaren een geregelde klant is in de boekhandel. De verzoekende partij is in de zaak gekend als een vriendelijke en goedgemanierde man die voldoende kan communiceren in het Frans en goed ingeburgerd is in de Belgische maatschappij. Volgende de heer D. K. verdient de verzoekende partij dan ook het recht om in de toekomst in België te verblijven (stuk 8).

Daarnaast wordt door de verzoekende partij tal van deelcertificaten voorgelegd die bewijzen dat hij verschillende opleidingen gevolgd heeft en deze met glans heeft beëindigd.

Zo heeft de verzoekende partij een opleiding ‘bouw’ gevolgd bij I.SO.C.E.L.E., gelegen in de Bérilbou straat 4, te 4800 Verviers. De directeur van I.SO.C.E.L.E., de heer D. D., bevestigt dit door middel van een certificaat (stuk 9). De verzoekende partij heeft deze opleiding gevolgd van 10 juni 2013 tot 31 oktober 2013 en hij specialiseerde zich in plafonnering. Hierbij diende de verzoekende partij 38 uren per week op een werf te staan en een theoretische opleiding te volgen.

Ook de sociaal assistente van CORTIL, namelijk mevrouw MG bevestigt dat de verzoekende partij een opleiding gevolgd heeft bij hun VZW. De verzoekende partij heeft deze opleiding gevolgd van 1 oktober 2012 tot 17 april 2013 en dit in de sector: ‘renovatie van gebouwen’. Deze verklaring is ook als bijlage bij dit verzoekschrift gevoegd. (stuk 10)

Ten slotte legt de verzoekende partij nog een attest van deelname aan de ‘Orientation socio-professionnelle’ (stuk 11) voor. De verzoekende partij heeft deze opleiding gevolgd van 29 mei 2012 tot en met 14 juni 2012. Deze cursus wordt mede georganiseerd door het Rode Kruis en het zorgt ervoor dat de deelnemers zich bewust worden van hun persoonlijke en professionele competenties opdat ze een richting zouden kunnen kiezen die aansluit bij hun persoonlijkheid en potentieel. Ook hiervoor is de verzoekende partij met vrucht geslaagd.

De verzoekende partij heeft aldus alle mogelijke kansen gegrepen om zich aan te passen en te integreren in onze samenleving. Doorheen de jaren is hij volledig ingeburgerd en heeft hij bewezen een aanwinst te zijn voor de Belgische Staat. Zeker gezien het feit dat de verzoekende partij zich vooral toelegt op knelpuntberoepen.

In België zou de verzoekende partij zijn kennis en vaardigheden ten volle kunnen ontplooien. Hij zou zijn potentieel hier dan ook volledig kunnen ontwikkelen en iets kunnen betekenen voor de Belgische samenleving. Op dit moment is hij heel gelukkig en vraagt dan ook met aandrang om hier een

beroepsloopbaan op te zetten, hij wil namelijk na de gevolgde opleidingen graag iets terug doen voor de Belgische maatschappij.

Niet alleen de verzoekende partij, maar ook alle mensen die de verzoekende partij ondertussen heeft leren kennen zijn gekant tegen een mogelijke uitwijzing van de heer A. H..

De verzoekende partij is duurzaam verankerd in onze maatschappij, dit blijkt duidelijk uit al het voorgaande en alle verklaringen van mensen die hem steunen.

Verzoekende partij vraagt rekening te houden met zijn specifieke situatie om te komen tot het nemen van een beslissing.

Verzoekende partij heeft steeds alle moeite gedaan om zich hier te integreren. Hij is werkbereid en wenst steeds in zijn eigen onderhoud te voorzien.

Verzoekende partij wenst een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in België te bekomen op basis van humanitaire redenen, duurzame bindingen en redenen van onverwijderbaarheid.

Verzoekende partij heeft zich steeds goed gedragen en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid gepleegd.

Al deze elementen kunnen niet zomaar opzij worden geschoven, integendeel dit dient beloond te worden. Zelfs al zou aangenomen worden dat deze uitstekende integratie op zichzelf niet kan aanzien worden als een reden tot humanitaire regularisatie, impliceert deze integratie toch minstens dat het verlenen van een regularisatie in casu de belangen van ons land en zijn inwoners geen schade toebrengt. Verzoekende partij is immers al geruime tijd in ons land en is nooit eerder in aanraking gekomen met het gerecht.

Verzoekende partij wenst dan ook dat de regularisatie wordt toegekend wegens zijn langdurig verblijf in België.(...)"

Uit al het voorgaande blijkt ten overvloede dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden voorradig zijn die toelaten dat de aanvraag van verzoekende partij in België mag worden ingediend.

In casu werd bewezen dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone en onnodige inspanning zou betekenen voor verzoekende partij.

II.1.6. Daarnaast stelt verwerende partij dat de elementen qua integratie van verzoekende partij, tot de gegrondheid behoren en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9december2009, nr. 198.769)."

Nergens in de Vreemdelingenwet – ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Verwerende partij meent dat de perfecte integratie van verzoekende partij geen reden is om over te gaan tot regularisatie.

Verzoekende partij begrijpt niet waarom haar lokale verankering niet leidt tot verblijf. Verzoekende partij meent juist dat de elementen qua integratie onherroepelijk deel uitmaken van de buitengewone omstandigheden.

II.1.7. In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden."

2.2 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Waar verzoeker de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat de Raad zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats mag stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan verzoeker tevens de schending aanvoert.

Dit artikel bepaalt het volgende:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

Verzoeker geeft in de eerste plaats een uitgebreide theoretische uiteenzetting. Wat de concrete elementen betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker elementen uit zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 21 maart 2016 aanhaalt. Zo haalt verzoeker zijn verblijf sinds 2011 in België aan, het verstoren van zijn integratieproces en opleiding, het risico op vernederende en onmenselijke behandeling in het kader van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer en elementen van integratie. Hij specificeert dat hij is gevlucht omwille van een vrees ten aanzien van de Nigeriaanse autoriteiten en meer bepaald dat hij zijn ‘Touaregburen’ heeft betrap op wapensmokkel en aldus een kwalijke getuige vormt. Eveneens zou een terugkeer een aantasting van zijn levenskwaliteit betekenen. Verzoeker betoogt nog dat hij meent dat hij *in casu* wel degelijk heeft aangetoond dat het voor hem bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen omwille van zijn sociale verankering in België.

Zoals verzoeker terecht stelt, wordt nergens in de vreemdelingenwet wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad wijst er echter op dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Er dient tevens te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn waarbij meermaals wordt vastgesteld dat geen bewijzen worden bijgebracht van de beweringen. Meer bepaald wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

“Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2011 te verblijven. Echter, betrokkene was er steeds van de hoogte dat het om een precair verblijf ging in het kader van zijn asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Bovendien heeft hij zich sinds het afsluiten van zijn asielprocedure op 10.09.2014 bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 20.05.2014 en op 08.10.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die Van deze instanties.

(...)

Betrokkene beroept zich verder nog op het feit dat een procedure vanuit Niger meerdere maanden in beslag zou nemen en dat hierdoor zijn integratieproces onnodig verstoord zou worden en zijn opleiding onderbroken wat zijn eventuele toekomst in België zou hypothekeren. We stellen echter vast dat het hier gaat om loutere beweringen die niet worden gestaafd door enige vorm van bewijs. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is voor aanvragen ingediend in Niger is niet buitengewoon én geldt bovendien voor alle onderdanen van Niger. Betrokkene kan zich hierop dan ook niet beroepen als buitengewone omstandigheid. Wat betreft de verstoring van zijn integratieproces en de onderbreking van zijn opleiding stellen we vast dat betrokkene hiervoor geen enkel bewijs voorlegt. Betrokkene toont bovendien niet aan dat hij nog steeds een opleiding volgt. Het gaat hier dus louter om de persoonlijke mening van betrokkene, wat niet voldoende is om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. volledigheidshalve merken we op dat het hier om een tijdelijke terugkeer gaat wat geen ernstig of onherstelbaar nadeel met zich meebrengt.”

Verzoeker gaat met zijn algemeen betoog niet inhoudelijk in op de concrete motivering van de gemachtigde. Hij zet niet op concrete wijze uiteen, laat staan dat hij aantoont, op welke manier deze motivering niet zou volstaan in het licht van de elementen die hij in het kader van zijn aanvraag heeft aangehaald, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 3 van het EVRM benadrukt de Raad vooreerst dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt. De Raad stelt verder vast dat in de bestreden beslissing specifiek in het licht van voormeld artikel wordt gemotiveerd:

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

De gemachtigde is wel degelijk nagegaan of verzoeker elementen aanbracht in zijn aanvraag die kunnen wijzen op een miskennis van artikel 3 van het EVRM, doch hij was van mening dat dit niet het geval was.

De Raad herinnert er verder aan dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

In zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich opnieuw tot algemene beweringen dewelke hij niet toepast op zijn concrete situatie. Gelet op het algemeen betoog van verzoeker blijkt niet, minstens toont verzoeker dit niet aan, dat er zich omstandigheden voordoen die zouden verhinderen dat de aanvraag via de reguliere procedure wordt ingediend. De bestreden beslissing betreft bovendien geen verwijderingsmaatregel, maar het louter onontvankelijk verklaren van een verblijfsaanvraag die hoe dan ook geen gevolgen heeft voor de verblijfsrechtelijke toestand van verzoeker. Hij laat na aan te tonen in welke mate deze onontvankelijkheidsbeslissing de in artikel 3 van het EVRM verleende bescherming in het gedrang zou brengen.

Verzoeker verwijst naar de motivering in de bestreden beslissing omtrent de elementen van integratie. Hij meent dat juist de elementen van integratie onherroepelijk deel uitmaken van de buitengewone omstandigheden. De motivering van de bestreden beslissing in dit kader luidt: *“De elementen van integratie (met name het feit dat hij perfect ingeburgerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat uit verschillende getuigenissen zou blijken dat zijn inburgering tot nu toe perfect verlopen is, dat hij zich uitstekend zou kunnen uitdrukken in het Frans, dat hij een goede staatsburger zou kunnen worden, dat hij een zeer belezen man zou zijn, dat hij verschillende opleidingen gevolgd zou hebben en deze met glans beëindigd zou hebben, dat hij alle mogelijke kansen gegrepen zou hebben om zich aan te passen en te integreren in onze samenleving, dat hij een aanwinst zou zijn voor de Belgische staat, dat hij hier een beroepsloopbaan wenst op te zetten, dat hij graag iets terug zou willen doen voor de Belgische maatschappij, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij in zijn eigen onderhoud zou wensen te voorzien, dat hij hier een enorme vriendenkring zou hebben opgebouwd, en dat hij verschillende getuigenverklaringen voorlegt, evenals een aanwezigheidsattest voor de opleiding 'plafonnage', een deelname attest voor de cursus 'orientation socio-professionnelle' en zijn Belgisch rijbewijs) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”* Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoeker opgeworpen elementen en dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen van integratie thans niet aan de orde zijn. Meer bepaald stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat elementen die hij opsomt behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden. Verzoeker kan niet voorhouden dat hiermee geen rekening zou zijn gehouden, doch verliest de verwijzing naar voormelde rechtspraak uit het oog. In het arrest van de Raad van State waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, wordt inderdaad geoordeeld: *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht of om welke reden deze motieven onevenredig zouden zijn. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Waar verzoeker citeert uit zijn aanvraag, stelt de Raad nog vast dat hij in zijn aanvraag deze tekst opneemt onder de titel *“III. TEN GRONDE”*. Er dient echter op gewezen te worden dat de thans bestreden beslissing een onontvankelijkheidsbeslissing betreft, zodat deze zich niet uitspreekt of de door verzoeker aangehaalde elementen ten gronde kunnen leiden tot de toekenning van een verblijf of niet. Dit geldt tevens voor de stelling van verzoeker dat hij niet begrijpt waarom zijn lokale verankering niet leidt tot verblijf.

Samengevat moet *in casu* worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Verzoeker toont met zijn betoog, waarin hij het tegendeel voorhoudt, evenals dat de door hem aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken niet aan dat deze motivering niet zou volstaan. Verzoeker beperkt zich in wezen tot het herhalen en herformuleren van elementen uit zijn aanvraag en het louter aangeven het niet eens te zijn met de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen niet volstaat. Een verzoekende partij kan, om het ontbreken van draagkracht van de motieven van een beslissing aan te tonen, niet volstaan met het louter ontkennen van de feitelijke elementen waarop de beoordeling door het bestuur berust. Verzoeker slaagt er niet in op concrete wijze uiteen te zetten op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die hij in het kader van zijn aanvraag heeft aangehaald of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Daar waar hij met zijn kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Met zijn betoog toont verzoeker dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende individueel onderzoek zou hebben plaatsgevonden.

Een schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de aangehaalde beginselen wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN